

воличната система на Яворов – върху нейната изключителна сложност, гъвкавост и неуловимост – вместо да се заеме направо със „системата означителни правила“, дискурсът внезапно и някак произволно се поддава на метадискурсивни изблици. Не само неусетно подменя и отмества встрани, в някакъв все отлаган втори план, поезията на Яворов, но дори усилено задълбочава този парадокс, вглеждайки се неуморно и отегчаващо в своя собствен поглед. При тази нарцистична себевгледаност изникват множество рискове: 1) да се зазидаме безпролучно в огледален лабиринт от метадискурси, където предметът на изследване – функционирането на Яворовата поетична символика – да започне да чезне, да потъва в дълбоките отражения, превръщайки се изцяло във виртуална същност; 2) дискурсивното *aberratio* да ни прехвърли в една отвъддискурсивна територия, където хипертрофиралата ни субективност, неправомерно отскубната от своите обективни корени, отчаяно ще се блъска между все по-стесняващите се интерпретативни предели, изгубвайки и погубвайки в действителност интерпретируемото.

В заниманията ни с поезията на Яворов, в наблюденията над неговите *поетики*, подтикнали ни да търсим и обосноваваме мрежата означителни правила, стигнахме до извода за неотделимостта, за сложната взаимопроникнатост между творчество и рецепция. Това прозрение – за невъзможността художественото творчество да се чете независимо от утвърдената парадигматична рецепция върху него, т.е. че даден текст съществува само в погледа върху него – породил и идеята за пренапрегнатото отразяващите се едно друго огледала, за неизбежната, неотменима спекулативност на научния дискурс, която е в състояние да унищожи реалните му основания. И точно тук нашето изследване, което вече се оформяше, задавайки с неподозирана конструктивна лекота символичната мрежа на Яворов, се самоогледа и се видя сериозно застрашено. Въсщност то много бързо и лесно би могло да рухне, а съзнанието за евристичната му стойност би могло да се стопи – то не е само нов, необременен